

Arrest

**nr. 65 529 van 12 augustus 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 13 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. DESWAEF verschijnt, en van attaché G. DESNEYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Sylhet. U zou al jaren betrokken zijn bij de "Islamic Student Group", de studentengroepering van de "Jamaat-e-Islam"- partij. U zou op uw school secretaris geweest zijn. Eind oktober 2006 zouden er gevechten geweest zijn tussen uw partij en de Awami League. Hoewel uw partij het slachtoffer was, zou de Awami League toch een klacht tegen u en andere partijleden hebben neergelegd wegens de dood van één van hun collega's. Deze zaak zou verder geen gevolg hebben gekregen. Tijdens de kortstondige "caretaker government" zou er ook niets met deze klacht gebeurd zijn. U zou een visum verkregen hebben om te studeren in het Verenigd Koninkrijk. In augustus 2009 zou u naar de UK vertrokken zijn. In januari 2010 zou u teruggekeerd zijn naar Bangladesh om te huwen met B.M.H. (...) (X). U zou teruggekeerd zijn naar de UK. Enkele maanden later zou uw echtgenote u vervoegd hebben. Uw werkvergunning in de UK zou

ingetrokken zijn en ook uw echtgenote zou geen werk hebben mogen uitvoeren. U zou vernomen hebben dat de vroegere aanklacht tegen u heropend was. Daar u geen steun kreeg van uw familie zou besloten hebben om in Europa asiel aan te vragen. U zou tevergeefs de Belgische ambassade te London gecontacteerd hebben om een visum te bekomen. Hierna zou u met uw echtgenote naar België gekomen zijn om een asielaanvraag in te dienen. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: juridische documenten, huwelijksakte en vertaling, doktersattesten i.v.m. de zwangerschap van uw echtgenote, uw rijbewijs en een kopie van uw identiteitskaart.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen. Initieel verklaarde u dat u en uw echtgenote Bangladesh voor het eerst verlaten hebben op 30 juli 2010 en dit per schip. U zou nooit een paspoort hebben en u zou nooit in een ander Europees land dan België geweest zijn (gehoorverslag CGVS p. 2-4). Er werd u gewezen op een visumaanvraag ingediend onder uw naam en die van uw echtgenote op de Belgische ambassade te London in juni 2010. In eerste instantie ontkende u dit te zijn. Toen er u op gewezen werd dat alle gegevens overeenkwamen met die van u en uw echtgenote, gaf u toe dat u Bangladesh al eerder verlaten had per vliegtuig om te studeren in de UK (gehoorverslag CGVS p. 4). Een kopie van uw volledige visumdossier bevindt zich in uw asieldorf. U poogde dan ook de Belgische asielinstanties bewust te misleiden. Pas nadat u op vaststaande feiten werd gewezen wou u toegeven dat uw eerdere verklaringen gelogen waren. Tevens gaf u herhaaldelijk aan dat zowel u als uw echtgenote niet langer konden werken in de UK, wat het vermoeden doet rijzen dat uw asielaanvraag eerder gebaseerd is op economische gronden dan wegens een gegronde vrees voor vervolging (gehoorverslag CGVS p. 4, 5). Deze vaststellingen breken de oprechtheid van uw asielaanvraag af.

Het feit dat u met gebruik van uw eigen paspoort openlijk op en neer kon reizen tussen Europa en Bangladesh, breekt het geloof in uw verklaring vervolgd te worden af. Het is immers weinig aannemelijk dat een verdachte in een moordproces zo gemakkelijk een paspoort zou kunnen krijgen waarmee hij Bangladesh zou kunnen verlaten, zelfs als het proces zoals u beweerde, stil lag. Voorts wijst uw beperkte kennis van uw juridische situatie op de ongeloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Er werd u gevraagd welke juridische documenten u juist voorlegde. U verklaarde een "chargesheet", een "order" en de beslissing voor te leggen, later aangevuld met een arrestatiebevel (gehoorverslag CGVS p. 7, 10). Uit uw bundel juridische documenten blijkt echter dat er ook een "Ejhar" en een "First Information Report" tussen zit, en dat er geen arrestatiebevel aanwezig is. Voorts wist u niet wie de klacht tegen u had ingediend (gehoorverslag CGVS p. 8). U beweerde dat het totale aantal beklaagden 4 bedroeg waaronder u, terwijl uit uw juridische documenten blijkt dat het er zes zijn. U kende de namen van de slachtoffers niet en u kende het dodelijke slachtoffer niet bij naam (gehoorverslag CGVS p. 8). U kende een aantal van de artikels waaronder u werd aangeklaagd, maar U wist niet waar deze voor staan (gehoorverslag CGVS p. 9). U wist niet juist hoeveel getuigen er vermeld zijn, noch hoeveel beklaagden juist gearresteerd werden. U verklaarde dat de Judge Court te Sylhet de hele procedure afhandelde, maar uit uw documenten blijkt dat de zaak initieel werd behandeld door de "Court of 1st Class Magistrate", die de zaak in augustus 2010 uit handen gaf aan de "Session Judge's Court". U wist niet wanneer de hoorzittingen begonnen waren, noch wist u hoeveel hoorzittingen plaatsgevonden hadden of wat er tijdens deze hoorzittingen voorgevallen was (gehoorverslag CGVS p. 9). U verklaarde dat er een arrestatiebevel zou bestaan, maar u wist niet wie dit wanneer uitgevaardigd zou hebben (gehoorverslag CGVS p. 10). De antwoorden op bovenstaande vragen zijn allemaal terug te vinden in uw juridische documenten. Uw bewering dat u deze documenten slechts summier kon doorlezen de avond voor uw gehoor op het CGVS is onafdoende. Het gaat hier immers niet over een groot aantal pagina's waardoor het doorlezen slechts enkele minuten in beslag neemt. Uw opvallende disinteresse in deze rechtszaak tegen u, waarbij u beweert aangeklaagd te worden voor iets ernstigs als moord, breekt het geloof van uw ingeroepen vrees totaal af. Deze desinteresse blijkt ook uit de vaststelling dat u nooit een advocaat contacteerde om uw juridische advies te geven (gehoorverslag CGVS p. 8). U beweerde dat uw schoonbroer een advocaat regelde om aan deze juridische documenten te geraken. U kende echter de naam van deze advocaat niet, noch wist u of deze zelfde advocaat u mogelijks voor de rechtbank verdedigd had (gehoorverslag CGVS p. 8). U toont een volledig gebrek aan initiatief en interesse. Deze handelswijze komt niet overeen met iemand die een veroordeling wegens moord vreest. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees. Uw bewering dat u vervolgd zou worden wegens uw politieke activiteiten, is gezien uw vage verklaringen hierover, ongeloofwaardig. Hoewel u verklaarde lid te zijn van de studentenvleugel van de "Jamaat-e-Islam"- partij was u totaal niet op de hoogte van de politieke doelstellingen van deze partij (gehoorverslag CGVS p. 6). Voorts werd u

gevraagd naar uw concrete politieke activiteiten, maar u kwam niet verder dan herhaaldelijk te beweren dat u deelnam aan meetings om studenten te helpen (gehoorverslag CGVS p. 7). Van een politieke activist mogen toch meer doorleefde antwoorden verwacht worden. U wist uw vrees voor vervolging dan ook niet geloofwaardig te maken. Er zijn geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De authenticiteit van uw juridische documenten mag gezien uw ongeloofwaardige verklaringen immers betwijfeld worden. De huwelijksakte en doktersattesten voegen niets wezenlijks toe aan uw asiëldossier. Uw rijbewijs en identiteitskaart vormen enkel een begin van bewijs omtrent uw identiteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.(...) “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht in de mate dat elke administratieve beslissing berust op legitieme en wettelijke motieven; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991); van het artikel 62 en 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet); van het artikel 1, alinea 2 van de Conventie van Genève; van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (hierna: het EVRM)

Verzoeker klaagt de schending aan van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daar waar verzoeker de schending aanhaalt van de artikelen 48 en volgende van de vreemdelingenwet bepaalt hij dit niet nader. Aannemelijk is dat verzoeker doelt op de materiële motivering met betrekking tot de artikelen 48/3 tot 48/5 van de vreemdelingenwet betreffende de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Verzoeker wijst er op dat de commissaris-generaal de beslissing zorgvuldig moet voorbereiden, steunend op alle elementen in het administratief dossier en dat elke administratieve beslissing gegrond moet zijn op pertinente, wettelijke en gemotiveerde gronden. De opgelegde motivering moet volgens verzoeker in de beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing

ten grondslag liggen en zij moet afdoende zijn. Verzoeker voert aan dat de tegenpartij een manifeste beoordelingsfout begaat, daar de bestreden beslissing niet voldoet aan de voormelde eisen.

Verzoeker licht vooreerst de situatie van zijn echtgenote toe en wijst er op dat hij voor het verhoor heeft gemeld dat zij wegens de complexe zwangerschap niet goed was (bevallingsdatum 28 april 2011). De dossierbehandelaar zei hier rekening mee te houden en meldde dat hij meestal niet veel tijd nodig had. Tijdens het gehoor zou verzoeker meerder male signalen hebben gegeven dat hij inzat met zijn echtgenote en hij verwijst naar pagina 6 en 10 van zijn verhoorverslag. Verzoeker licht toe dat de complexe zwangerschap er uiteindelijk toe heeft geleid dat het kind al op 10 april 2011 is geboren en intussen gehospitaliseerd.

Gelet op deze feiten motiveerde de commissaris-generaal volgens verzoeker onterecht het volgende: *“uw beweringen dat u deze documenten slechts summier kon doorlezen de avond voor uw verhoor is onafdoende”* en *“uw opvallende desinteresse”* en *“u toont een volledig gebrek aan interesse aan initiatief en interesse”*.

Verzoeker voert aan dat ondanks het feit dat zijn echtgenote zich in de wachtzaal bevond en hij zelfs gevraagd had om te gaan kijken of alles in orde was met haar, de commissaris-generaal alsnog motiveerde dat hij een gebrek aan interesse vertoonde. Hij licht nog toe dat zijn echtgenote slechts 10 minuten heeft geslapen de nacht ervoor en hij het voorgelegde vonnis slecht summier heeft kunnen doornemen.

Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal onzorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de beslissing daar zijn geen rekening heeft gehouden met de psychische en emotionele toestand van verzoeker op het ogenblik van het gehoor terwijl hij hiervan op de hoogte werd gebracht voor en tijdens het gehoor.

In een volgende onderdeel licht verzoeker zijn uiteenzetting toe wat betreft zijn neergelegde vonnis waaruit blijkt dat hij werd veroordeeld. Hij wijst er op dat hij dit vonnis pas kreeg de dag voordien en hij ze pas 's avonds heeft kunnen inkijken en hij benadrukt dat de enveloppen nog werden afgegeven aan de dossierbehandelaar, maar dat deze persoon hem verzekerde dat dit niet nodig was.

Tijdens het verhoor zou de verwerende partij hem expliciet hebben gewaarschuwd dat de echtheid van neergelegde documenten kan worden nagegaan, terwijl uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal dit niet heeft gedaan, daar er wordt gemotiveerd dat er mag worden getwijfeld aan de authenticiteit van de documenten gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen. Verzoeker argumenteert dienaangaande dat dit document thans van wezenlijk belang is ter staving van vrees van verzoeker en dit onafgezien van zijn kennis over de zaak. Hij wijst er op dat hij thans duidelijk heeft gezegd dat de feitelijke weergave in het vonnis het omgekeerde is van wat werkelijk is gebeurd. Verzoeker benadrukt dat de klacht werd opgestart door de tegenpartij die in de huidige regering zetelt en het niet meer dan logisch is dat verzoeker een fundamenteel wantrouwen heeft ten aanzien van de overheidsinstanties, waaronder het gerechtelijke apparaat en haar vonnissen. Hem onvoldoende kennis verwijten kan volgens verzoeker bezwaarlijk weerhouden worden, daar het vonnis evenzeer op grond van een geheel andere inhoud tot zijn veroordeling had kunnen leiden. Ter staving van zijn argumenten citeert verzoeker een onderdeel van het rapport: *“United States Department of State, 2010 Country Reports on Human Rights Practices-Bangladesh, 8 april 2011.”*

Verzoeker argumenteert dienaangaande dat het gerechtelijke apparaat niet bijzonder serieus moet worden genomen en blijkbaar in dienst is van het regime. Hierdoor moet dit document waarin hij wordt vervolgd volgens hem grondig onderzocht worden door de verwerende partij ten einde een beslissing te kunnen nemen.

Verzoeker wijst er nogmaals op dat hij tijdens het verhoor met zijn gedachten duidelijk bij zijn echtgenote en toekomstig kind was zoals ieder normaal handelend persoon in dezelfde omstandigheden. Hij argumenteert dat de authenticiteit van het document niet in twijfel moet worden getrokken door het feit dat hij de inhoud van het document niet kent.

In een laatste onderdeel voert verzoeker aan dat de aangevochten beslissing gedeeltelijk gebaseerd is op een verkeerde feitenvoorstelling. Verzoeker wijst op het volgende onderdeel van de bestreden beslissing: *“(…) tevens gaf u herhaaldelijk aan dat zowel u als uw echtgenote niet langer konden*

werken in de UK, wat het vermoeden doet rijzen dat uw asielaanvraag eerder gebaseerd is op economische gronden dan wegens een gegronde vrees voor vervolging.(...)"

Verzoeker merkt op dat dit niet strookt met in het verhoorverslag staat en citeert het volgende antwoord van verzoeker: *"(...) ik ging niet wegens mijn zaak naar Engeland, enkel om te studeren, toen ik in UK was het moeilijk om te overleven daar ik en mijn vrouw niet mochten werken, we hadden veel financiële problemen, kon studiegeld niet eens betalen, kreeg geen steun van familie, ik wilde terug naar Bangladesh, maar toen hoorde ik dat ik problemen zou krijgen.(...)"*

Verzoeker argumenteert dat hij slechts over financiële problemen spreekt in het Verenigd Koninkrijk ten einde uit te leggen waarom hij niet terug naar Bangladesh wilde gaan. Op dat ogenblik is echter gebleken dat hij toen niet terug kon wegens zijn problemen. Verzoeker wijst er op dat ook op pagina 4 van het verhoorverslag hij net hetzelfde verklaarde.

Verzoeker benadrukt dat hij gelet op zijn financiële problemen wou terugkeren naar Bangladesh. Aangezien hij toen nog niet op de hoogte was van het vonnis wenste hij terug te keren naar zijn land van herkomst. Pas op het moment dat hij hoorde dat hij niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst besloot verzoeker naar België te vertrekken om hier een asielaanvraag in te dienen. Verzoeker voert aan dat het er niet toe doet of zijn keuze van ontvangstand al dan niet van financiële aard is, daar hij zijn land reeds heeft verlaten voordat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, met name het vonnis.

De verwerende partij meent hieruit af te leiden dat hij zijn asielaanvraag heeft ingediend uit economische gronden en verzoeker argumenteert dat uit zijn situatie niet kan worden afgeleid dat het zou gaan om een asielaanvraag om economische gronden.

De verwerende partij heeft volgens verzoeker niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd in het opstellen van de feitenvinding daar zij op grond van delen van verklaringen van verzoeker tot onjuiste conclusies is gekomen en dus het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing nam op grond van verschillende motieven. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker eerst verklaarde nooit over een paspoort te hebben beschikt en nooit in een ander land geweest te zijn van Europa, terwijl hij in het verleden een visumaanvraag heeft ingediend bij de Belgische ambassade in London in juni 2010. Verzoeker verklaarde later dat hij Bangladesh al eerder had verlaten per vliegtuig om te studeren in de UK. De commissaris-generaal oordeelde dat het feit dat verzoeker pas toegang had dat hij gelogen had nadat hij werd gewezen op de tegenstrijdige verklaringen waardoor zijn oprechtheid ernstig werd aangetast. Daarnaast stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker een zeer beperkte kennis heeft van zijn juridische situatie en de juridische documenten die hij heeft neergelegd. Verder stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker een gebrek aan interesse en initiatief heeft en het feit dat hij geen advocaat contacteerde voor juridische advies is voor de commissaris-generaal een element dat wijst op desinteresse van verzoeker. Tot slot stelde de commissaris-generaal tevens vast dat verzoeker zeer vage verklaringen aflegde omtrent zijn politieke activiteiten.

De voormelde motieven moeten als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Wat betreft de argumentatie van verzoeker aangaande de complexe zwangerschap van zijn echtgenote en het gegeven dat zij op het moment van het gehoor zich niet goed voelde, wijst de Raad erop dat elk interview dat wordt afgenomen bij de commissaris-generaal stress met zich mee brengt. Bij lezing van het verhoorverslag blijkt dat verzoeker inderdaad melding heeft gemaakt van het feit dat zijn vrouw hoogzwanger is en dat zij de nacht voor het interview slechts tien minuten heeft geslapen. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat geenszins blijkt uit het verhoorverslag dat verzoeker hierdoor niet op een effectieve wijze heeft deelgenomen aan zijn interview en verzoeker toont dit ook niet aan. Het feit dat de echtgenote van verzoeker een moeilijke zwangerschap had en de nacht voor het interview slechts tien minuten heeft geslapen kan bovendien niet worden aangewend als verschoningsgrond voor de vaststellingen die de commissaris-generaal heeft gemaakt ten aanzien van verzoeker.

De Raad verwijst dan ook dienstig naar het volgend onderdeel van de bestreden beslissing:

“(….)Voorts wijst uw beperkte kennis van uw juridische situatie op de ongeloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Er werd u gevraagd welke juridische documenten u juist voorlegde. U verklaarde een “chargesheet”, een “order” en de beslissing voor te leggen, later aangevuld met een arrestatiebevel (gehoorverslag CGVS p. 7, 10). Uit uw bundel juridische documenten blijkt echter dat er ook een “Ejhar” en een “First Information Report” tussen zit, en dat er geen arrestatiebevel aanwezig is. Voorts wist u niet wie de klacht tegen u had ingediend (gehoorverslag CGVS p. 8). U beweerde dat het totale aantal beklagden 4 bedroeg waaronder u, terwijl uit uw juridische documenten blijkt dat het er zes zijn. U kende de namen van de slachtoffers niet en u kende het dodelijke slachtoffer niet bij naam (gehoorverslag CGVS p. 8). U kende een aantal van de artikels waaronder u werd aangeklaagd, maar U wist niet waar deze voor staan (gehoorverslag CGVS p. 9). U wist niet juist hoeveel getuigen er vermeld zijn, noch hoeveel beklagden juist gearresteerd werden. U verklaarde dat de Judge Court te Sylhet de hele procedure afhandelde, maar uit uw documenten blijkt dat de zaak initieel werd behandeld door de “Court of 1st Class Magistrate”, die de zaak in augustus 2010 uit handen gaf aan de “Session Judge’s Court”. U wist niet wanneer de hoorzittingen begonnen waren, noch wist u hoeveel hoorzittingen plaatsgevonden hadden of wat er tijdens deze hoorzittingen voorgevallen was (gehoorverslag CGVS p. 9). U verklaarde dat er een arrestatiebevel zou bestaan, maar u wist niet wie dit wanneer uitgevaardigd zou hebben (gehoorverslag CGVS p. 10). De antwoorden op bovenstaande vragen zijn allemaal terug te vinden in uw juridische documenten. Uw bewering dat u deze documenten slechts summier kon doorlezen de avond voor uw gehoor op het CGVS is onafdoende. Het gaat hier immers niet over een groot aantal pagina’s waardoor het doorlezen slechts enkele minuten in beslag neemt. Uw opvallende disinteresse in deze rechtszaak tegen u, waarbij u beweert aangeklaagd te worden voor iets ernstigs als moord, breekt het geloof van uw ingeroepen vrees totaal af. Deze desinteresse blijkt ook uit de vaststelling dat u nooit een advocaat contacteerde om uw juridische advies te geven (gehoorverslag CGVS p. 8). U beweerde dat uw schoonbroer een advocaat regelde om aan deze juridische documenten te geraken. U kende echter de naam van deze advocaat niet, noch wist u of deze zelfde advocaat u mogelijks voor de rechtbank verdedigd had (gehoorverslag CGVS p. 8). U toont een volledig gebrek aan initiatief en interesse. Deze handelswijze komt niet overeen met iemand die een veroordeling wegens moord vreest. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees.(…)”

Hieruit blijkt aldus dat de commissaris-generaal een gebrek aan interesse en initiatief afleidde niet alleen uit het feit dat verzoeker geen toelichting kon geven omtrent zijn juridische documenten die hij heeft neergelegd maar ook uit het feit dat verzoeker nooit een advocaat contacteerde om juridische advies te geven. Verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, daar uit het voormelde geciteerde onderdeel van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het gebrek aan initiatief en interesse betrekking heeft op zijn juridische situatie en niet op zijn gebrekkige interesse tijdens het interview. Het feit dat verzoeker bezorgd was omwille van zijn echtgenote die zich in de wachtzaal bevond kan niet worden aangewend als een verschoningsgrond ten einde het voormelde geciteerde onderdeel van de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker ook in zijn verzoekschrift geen bijkomende toelichting geeft met betrekking tot de advocaat die zou gezorgd hebben voor de neergelegde stukken en de vraag of deze advocaat hem voor de rechtbank zou verdedigd hebben.

Verzoeker betwist het volgende motief uit de bestreden beslissing niet: *“Uw bewering dat u vervolgd zou worden wegens uw politieke activiteiten, is gezien uw vage verklaringen hierover, ongeloofwaardig. Hoewel u verklaarde lid te zijn van de studentenvleugel van de “Jamaat-e-Islam”- partij was u totaal niet op de hoogte van de politieke doelstellingen van deze partij (gehoorverslag CGVS p. 6). Voorts werd u gevraagd naar uw concrete politieke activiteiten, maar u kwam niet verder dan herhaaldelijk te beweren dat u deelnam aan meetings om studenten te helpen (gehoorverslag CGVS p. 7). Van een politieke activist mogen toch meer doorleefde antwoorden verwacht worden.”*

De Raad schaaft zich achter dit motief.

Er dient op gewezen te worden dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor zijn vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te

besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Bengaals machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Verder wijst de Raad er op dat de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota dat aangezien verzoeker stelt te worden aangeklaagd voor moord en hij juridische documenten neerlegt, men redelijkerwijze kan verwachten dat hij dit kan staven met geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de gebrekkige kennis van verzoeker en zijn desinteresse in zijn problemen, zijn gebrek aan initiatief en zijn zeer vage verklaringen aangaande zijn politieke activiteiten, oordeelde de commissaris-generaal dat de authenticiteit van de juridische neergelegde documenten betwijfeld wordt. De Raad meent dat er slechts bewijskracht ontleend kan worden aan een document, indien een document ondersteund wordt door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is.

Verzoeker verwijst ook naar het rapport *United States Department of State, 2010 Country Reports on Human Rights Practices-Bangladesh, 8 april 2011.* Daar de Raad meent dat de voorgelegde juridische stukken geen bewijswaarde hebben is dit stuk waarin de gerechtelijke instanties in Bangladesh in vraag gesteld worden niet dienstig. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is.

Wat betreft de argumentatie van verzoeker aangaande zijn financiële problemen in Engeland meent de Raad dat dit een overtollig motief is.

De Raad stelt vast dat blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker reeds een visumaanvraag heeft ingediend in London op de Belgische ambassade en dat uit het verhoorverslag blijkt dat verzoeker dit heeft verzwegen en nadien heeft toegegeven dat hij zijn land van herkomst al eerder had verlaten per vliegtuig met de bedoeling om er te studeren. Deze vaststelling wordt niet betwist door verzoeker en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Een vastgestelde fraude is een van de elementen die de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnt.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS